

„aa, hvad gjør det!“ denne Eernægten af al hædvunden Forretningsorden, som Mændene i det daglige Liv altid forarger sig over, og som bringer selv os Kvinder til sommetider at ærgre os over *das ewig weibliche*, — denne „Klippen alle røde Bændler over“, som Englænderne siger, den faar Kvinderne Anvendelse for paa Omraader, hvor den ikke *kunde* undværes.

Saaledes traf Mrs. Livermore en Gang paa et Hospital en og tyve syge Soldater, der af Lægen var blevne erklærede for uhelbredelige, som han derfor helst vilde af med, og som selv naturligvis paa det inderligste længtes efter deres Hjem — men som ikke *kunde* komme hjem. Og hvorfor? Fordi *Listen over dem var bleven borte*. Mrs. L. henvendte sig til forskellige militære Myndigheder men fik overalt det samme Svar, at saalænge Papirerne ikke var skaffet til Veje, maatte alt blive som det var. Da gik hun uden om hele Omsvøbsdepartementet og lige til General Grant selv. „Jeg bad og besvor ham med al den Alvør, Kvinderne følte overfor disse sørgelige Tilstande, at unde mig den Glæde at hjælpe disse stakkels Fyre hjem til deres Mødre, Hustruer og Søstre, for at disse ved deres Kjærlighed kunde lette dem Vejen ned i den mørke Dødens Dal, som de alt stod ved Indgangen til“. General Grant gjorde alt, hvad Mrs. L. bad om, og hun fulgte nu Staklerne nordpaa og fik dem afleveret i deres Hjem.

Men nogle af dem naaede ikke saa langt. Saaledes fortæller hun om en af dem, der havde hjemme i Wisconsin, at han naaede Chicago en Lørdag Aften. Om Søndagen gaar der ingen Jernbanetog i Amerika, og han maatte altsaa bide til Mandag Morgen. Da Mrs. Livermore havde faaet ham bragt til Sengs, sagde hun til ham, at nu vilde hun gaa hen og telegraferer til hans Moder; derefter vilde hun selv gaa hen til sin egen Familie, men hun skulde sende en flink Sygeplejerske til ham. Han bad hende imidlertid saa bønlig om at blive — „gaar De, faar jeg Dem aldrig at se mere“, sagde han, — saa hun lovede at komme tilbage strax. Da hun saa kom, meldte Pigen hende, at den syge havde sovet roligt hele Tiden — ja, det havde han, men det var Dødens Søvn.

„Mødre vil kunne forstaa mig, naar jeg siger, at jeg lukkede Døren i og græd bitterlig over den døde — ikke for hans Skyld, men for den Moder, hvis yngste Søn han var. Han havde hele Tiden sagt: „Jeg ved, jeg kan ikke komme mig,